

ser, der var Tale om, og det er derfra hele Striden skrives sig, fordi deri fremstattes Paaftaende, som ikke kunne hjemles. — Søvrigt vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende bryder mig ikke meget om disse akademiske Diskussioner; thi det er kun Domstolene, som med bindende Virkning kunne afgjøre Spørgsmaalet. Vi kunne gjerne blive ved at forhandle her, saa længe det skal være, uden at det gjør hverken fra eller til. Men jeg vil kun sige, at naar der fremstattes saadanne Paaftaende i en Mindretalbetænkning, og naar de søges begrundede paa en aldeles utilstrækkelig Maade, vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til at se dem fremsatte uden at modsig dem og fremhæve, at de ere urigtige, saa at det ikke ogsaa ved denne Veltilgængelighed skal siges, at hvad her er blevet sagt i denne Betænkning, ikke er blevet mod sagt i denne Sal.

Styr: Jeg anser det heller ikke for heldigt at komme ind paa en lang storpolitisk Forhandling, men jeg anser det ligesom den ærede Taler, der sidst havde Ordet (Møgen), for uansteligt, at det, der er kommet frem i Dag, bliver mod sagt, og det er kun et Par Bemærkninger, jeg i saa Henseende skal tillade mig at gjøre. Naar det ærede Medlem for 6te Kred (S. Pedersen) har villet hævde, at Mindretallets Grundlovsopfattelse er den gamle, maa det jo altsaa vel være Meningen, at den skal være den, som var den ledende ved Grundlovens Affattelse og i den første Tid derefter. Jeg skal her ikke komme ind paa nogen Debat om de enkelte Paragrafer i Grundloven og om deres Forstaelse, men jeg skal tillade mig at udtale som min Opfattelse, at det, som den Gang var den ledende Betragtning hos vore Grundlovgivere, det var den, at Rigets lovgivende Foramlinger skulle bestaa af Landets bedste Mænd, som bleve valgte af deres Medborgere, og saaledes — man gif vel nærmest ud fra den Betragtning — at det var et Offer, som disse Landets bedste Mænd skulle bringe ved at paatage sig en Gjerning, som tvang dem til at tilbringe en Tid af Aaret udenfor deres Hjem. Man havde den Gang næppe tænkt sig, at man skulle komme til saadanne Forhold, som, at det, der skulle være det Bestemmende ved Valget af Rigsdagsmænd, skulle være, om de vilde sværge blindt hen til et eller andets Partis Fane. Tværtimod, det var Grundlovens eller Grundlovgivernes Mening, at de, der skulle sidde paa Thinget

for at raadslaa om Landets Anliggender, skulle kun følge deres egen Overbevisning og maatte ikke lade sig foreskrive Noget, hverken af deres Vælgere eller af Andre. Saaledes har jeg opfattet Forholdet, og der er Mænd til Stede, som ville kunne afgive Erklæring om, hvorvidt den Opfattelse er rigtig eller ei, hvorvidt det virkelig var den, der var raadende hos dem, der affattede Grundloven. Og saa vil jeg spørge, om det er i Overensstemmelse dermed, at man nu er kommen dertil, at det ene Parti har en Overbestyrelse, som bestaar i alt Fald tilbels — jeg har ikke set Listen over dem Alle — af Mænd udenfor Rigsdagen, som skulle foreskrive, hvad Partiet skal gjøre, og hvad Partiet skal rette sig efter. — Det var det Første, jeg vilde tillade mig at bemærke. Det Næste er dette, at naar den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde gjældende eller var uentig med sine Modstandere om, hvorvidt Bevisbyrden paalaa enten den, der nægtede Forvarligheden af provisoriske Finantslove, eller den, der fastholdt den, saa veed jeg ikke rettere end, at det, saa længe der har været Tankeløse, har været en af Logikens Grundlove, at det er den, der nægter, hvem Bevisbyrden paahviler, ligesom det ogsaa er den Grundlæggning, man maa følge i alle Videnskaber. Den, der vil angribe det, der staar fast, den, der vil angribe det, der hævdes, maa føre Bevis for dette sit Angreb. Saa vidt mig bekjendt — jeg har i alt Fald ladet mig det fortælle — vil den ærede Ordfører for Mindretallet paa andre Omraader være villig til at hævde Traditionens store Betydning. Men skal Traditionens Betydning kunne hævdes, maa det virkelig staa fast, at den, der vil angribe Traditionen, skal føre Bevis for, at Traditionen er urigtig, og det kan ikke være den, der fastholder Traditionen, den, som staar paa Traditionens Standpunkt, der skal føre Bevis for dens Ret. Jeg tror, at Enhver, der har beskæftiget sig med videnskabelige Undersøgelser, vil hævde, at man ingen Bei vil komme i Videnskaben, hvis man ikke følger disse Grundlæggninger. Det, som gjælder i Videnskaben, turde ogsaa gjælde i det almindelige Liv.

S. Pedersen: Til det ærede 4de Medlem for første Kred (Møgen) skal jeg kun sige, at jeg har ikke det Mindste imod, at han og hans Meningsfæller modsig den Slags Ptringer, som ere fremkomne i denne Betænkning, naar de komme frem, og jeg kan